

— og jeg haaber, at man allerede i denne Rigsdagssamling vil ophæve Børns Strafbarhed — saa er Samfundet ganske vist med det samme forpligtet til at sørge for Børnenes Opdragelse. Lad saa Sommeren gaa, lad os se, hvordan det stiller sig med de nuværende Børnehjem og Opdragelsesanstalter, lad os se, hvor mange de kunne optage. Naar saa Efteraaret kommer, vil Tiden være moden til at forelægge et Lovforslag, der paa en eller anden Maade — det kunne vi altid drøfte her — skaffer Plads til Opdragelse af alle dem, som vi ikke længere ville straffe. Dog vil jeg sige, at jeg kunde ønske, at der samtidig med Forslaget om Ophævelse af Børns Strafbarhed og deres Opdragelse, enten gennem det private Initiativ eller gennem Statens Initiativ, blev forelagt Forslag om en saadan Opdragelsesanstalt, som alle ere enige om, for unge Mennesker fra 14—15 til 18 Aars Alderen; den trænges der til straks, og der skal Staten tage Initiativet. Maa jeg altsaa slutte med at opfordre den ny Regering til paa dette Punkt at tage fat, hvor Folketinget slap. Jeg har med Glæde set, at det har fundet Sted paa et andet Omraade. Jeg har med Glæde set, at den nuværende Justitsminister i Alderdomsunderstøttelsessagen har taget fat netop, hvor Folketinget slap. Vi have ogsaa fra vor Side med den største Tilfredshed set, at den nuværende Regering vil tage fat, hvor Folketinget slap, i en Sag, som alle ere enige om, nemlig i Spørgsmaalet om en kommunal Valgreform. Vi se jo fra vor Side meget godt, at man, som det nys blev sagt, skal være taalmodig. Vi forlange jo heller ikke Vidundere eller Mirakler; vi ville naturligvis give Regeringen den fornødne Frist til at gennemføre sit Program. For saa vidt ville vi naturligvis ogsaa være taalmodige — vi ville bedømme Regeringen efter dens enkelte Handlinger sagligt, retfærdigt, betimeligt. Men her er et Punkt i alt Fald, hvor Taalmodighed er utilstedelig, hvor det ikke længere kan gaa an at være taalmodig. Nu have vi taalmodig i 8 Aar ventet paa Regeringskommissionens Betænkning, der er afgiven af de mest kompetente Folk, men som ligger og skimler paa Ministeriets Loft. I 8 Aar have vi ventet derpaa, og samtidig blive vi ved at sætte Børn efter Børn i Fængsler og Arrester, og samtidig finder Samfundet sig i Børnehulken: fra Fængsler og Hospitaler, samtidig bliver Kriminaliteten ved at stige blandt Børn og særlig blandt unge Mennesker. Her hører Taalmodigheden op, her

brister den. Altsaa, i denne Sag vil jeg saa indstændigt, som det er mig muligt, opfordre Regeringen til straks saa hurtigt som muligt at tage fat der, hvor Folketinget slap og slap enstemmigt, der, hvor der er bedre Betingelser end for maaske nogen anden Sag til at naa til Gennemførelse, tage fat ved at forelægge og gennemføre det Lovforslag, som for 1 $\frac{1}{2}$ Aar siden blev enstemmig vedtaget her i Tinget, altsaa ogsaa vedtaget af de Ministre, der sad her som Folketingsmænd og endnu sidde her, tage fat der og saa tage de Konsekvenser, som Gennemførelsen af dette Lovforslag maa medføre.

Naanke: Jeg skal tillade mig først at gøre nogle almindelige Bemærkninger vedrørende Politik, dernæst at fremdrage nogle enkelte Spørgsmaal og sluttelig at rette en Henvendelse til det ærede Ministerium. — I førstnævnte Henseende skal jeg ikke brede mig vidt. Jeg hører nemlig til dem, som mene, at Storpolitikken er Reformpolitikens værste Fjende. Jeg mener, at vi have nu i lange Tider haft Storpolitik nok, ikke blot i denne Sal, men i Landet i det hele, og derfor bør vi se snarest muligt at komme bort fra den. Lykkes det os, nærer jeg ikke Tvivl om, at vi saa ville komme ind paa en gavnlig og god Forhandling, og Reformerne ville da vokse frem. Dels af denne Grund, og dels, fordi jeg er enig med det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) om, at de Udtalelser, som den første af Flertallets Ordførere fremkom med, maa ses i Belysning af, hvad Finansministeren sagde ved Forelæggelsen af Finansloven, skal jeg ikke komme ind paa, hvad denne ærede Ordfører sagde, saa meget mere som Situationen efter min Formening jo er den, at Flertallet her i denne Sal ledes af det højtærede Ministerium, og det er jo en Ledelse, hyormed baade de og ogsaa andre kunne være veltilfredse. Derimod skal jeg tillade mig at gøre en Bemærkning til en enkelt Ytring, som fremkom fra den anden af Flertallets Ordførere, nemlig Folketingsmanden for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen). Han sagde, at han var meget stærkt i Tvivl om, hvorvidt Finansloven i denne Samling vilde blive fremmet hurtigere her i Tinget, end den er bleven fremmet i tidligere Samlinger. Jeg kan ikke nægte, at jeg blev meget forundret ved at høre denne Ytring. Den ærede Folketingsmand har Ret i, at det er meget opdragende, ikke blot for Finansudvalgets Medlemmer, men